

Arrest

nr. 121 887 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 houdende het inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Marijke VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad het ontbreken van het vereiste belang vast.

Artikel 39/81, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.”

Artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

De brief van 16 december 2013, waarbij aan de verzoekende partijen een afschrift van de nota met opmerkingen werd overgemaakt, zij in kennis werden gesteld van de neerlegging van het administratief dossier, en hen de vraag tot en de termijnen voor het indienen van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen en voor het, indien gewenst, indienen van de synthesememorie werden meegedeeld, werd op 16 december 2013 aangetekend verstuurd naar de gekozen woonplaats, met name ten kantore van advocaat X. Dit is de gekozen woonplaats zoals opgegeven in het verzoekschrift. Naar analogie met het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet worden de verzoekende partijen geacht deze aangetekende brief ten laatste op 19 december 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de termijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen, zodat de laatste nuttige dag voor de indiening van de wens tot het al dan niet neerleggen van een synthesememorie 26 december 2013 was. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen slechts op 6 januari 2014 en zodoende niet binnen de termijn van acht dagen, zoals bepaald in artikel 39/81, vierde lid van voormelde wet, zulk een wens aan de griffie hebben toegestuurd. Krachtens artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat het vereiste belang ontbreekt om de gevorderde nietigverklaring te verkrijgen.

Van de sanctie voor het niet in kennis stellen van de griffie van de wens om al dan niet een synthesememorie neer te leggen, namelijk de vaststelling van het ontbreken van het vereiste belang, kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig deze kennisgeving te doen (cf. RvS 15 mei 2003, nr. 119 416). Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van voormelde wet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie niet in kennis gesteld of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen.”*

Met toepassing van hetzelfde artikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen “waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.” Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen

rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 maart 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 13 januari 2014 opgenomen grond, stellen zij dat zij inderdaad te laat hebben gereageerd op de vraag naar het al dan niet indienen van een synthesesmemorie, maar dat zij wensen gehoord te worden. Zij vinden het bizar dat er, na het niet indienen van een synthesesmemorie of een wens daartoe, er wel nog een verzoek tot horen kan ingediend worden. Nu dit kan, willen zij daarvan gebruik maken omdat zij nog steeds een belang hebben dat zij putten uit hun verzoekschrift. Logischer zou zijn dat er geen mogelijkheid meer is om een verzoek tot horen in te dienen. Tevens geven zij aan dat de echtgenote op 9 oktober 2013 een negatieve beslissing *9ter* kreeg, maar deze is inmiddels ingetrokken, dus wensen zij te volharden in de middelen.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking van de Raad.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ter terechtzitting uitdrukkelijk erkennen dat zij te laat hebben gereageerd. Zij brengen in dit verband geen enkel element van overmacht aan, maar geven aan dat zij gevraagd hebben gehoord te worden, nu zij wilden gebruik maken van de mogelijkheid die hen hiertoe geboden wordt. Zij voeren aan dat het bizar is dat zij een verzoek tot horen kunnen indienen en dat het logischer zou zijn als dit niet het geval zou zijn. De Raad wijst er echter op dat hij, gelet op de rechten van verdediging van de verzoekende partijen, hun vordering niet zonder meer kan afwijzen wegens gebrek aan belang omwille van het laatijdig indienen van een wens tot het al dan niet neerleggen van een synthesesmemorie, gezien de verzoekende partijen de kans dienen te krijgen in voorkomend geval overmacht aan te tonen en hen zodoende de mogelijkheid dient geboden te worden te vragen gehoord te worden. Er dient echter nogmaals te worden benadrukt dat in voorliggend geval de verzoekende partijen op generlei wijze elementen van overmacht aanvoeren, laat staan aantonen. Ook door te stellen dat zij nog menen een belang te putten uit hun verzoekschrift en dat zij wensen te volharden in de middelen, omdat een negatieve "*beslissing 9ter*" van de echtgenote inmiddels werd ingetrokken, voeren de verzoekende partijen geenszins elementen aan waaruit het bestaan van overmacht in hunner hoofde zou kunnen blijken, zodat geen reden bestaat om af te zien van de wettelijk bepaalde sanctie. De Raad besluit aldus, ingevolge artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tot het ontbreken van het vereiste belang.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET